

Наша громада - єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №15(67) 28 СЕРПНЯ 2020 РОКУ

У Білоцерківці відзначили День села без гостей, масових заходів, але з концертом і привітаннями

Білоцерківська ОТГ славна передусім високим рівнем культурно-масової роботи. Доводилося чути, як жителі інших громад, побувавши на наших мистецьких заходах, відверто шкодували, що у них не працюють самодіяльні колективи, отже, немає змоги змістовно проводити дозвілля й розвивати таланти.

На жаль, пандемія коронавірусу зруйнувала багаторічні традиції й позбавила нас величчя і вже традиційних мистецьких заходів, зокрема відзначення Днів села.

Однак працівники Білоцерківського будинку культури не змирилися з такою ситуацією і вирішили влаштувати для односельців свято. Тим більше, що День села у Білоцерківці припадає на 24 серпня – День незалежності України.

Напередодні вони записали привітання Білоцерківського сільського голови Івана Васильовича Лещенка, відзняли концертні номери у виконанні народного аматорського ансамблю «Струмочок» (керівник Валентина Моспан) та танцювального колективу «Кумоньки» (керівник Світлана Грищенко). Сергій Таран змонтував фільм.

Крім того підготували он-лайн-афішу з привітаннями та щирими побажаннями односельцям. Зокрема згадали Ганну Іванівну Мороз із Коноплянки, якій 3 жовтня виповниться 97 років, і п'ятимісячну Ліліану Селіну (найстаршу і наймолодшу жительок села), подружжя Наталії та Сергія Дробишевих (вони цього року відзначають срібне весілля), цьогорічних випускників школи Едуарда Гончарука, Карину Колісник, Вячеслава Лиходіда, Станіслава Лиходіда, Діану Манашину, Дар'ю Москвіченко, Вячеслава Назаренка, Карину Пасніченко, Богдана Падалку, Дмитра Стрелкова, Юлію Шарай, а також майбутніх першокласників Злату Губарь, Дениса Іванова, Дениса Клименка, Віталія Кібальника, Сашка Капітана, Катю Коліні, Дашу Котенко, Вікторію Каленіченко, Настю Манашину, Павлушу Мартинюка, Ярослава Михайлика, Діану Носенку, Злату Романову, Ульянку Селіну, Максима

Білоцерківка: корінням - старовинна, серцем - молода!

Номінація «Наймолодший житель»

Ліліана
Юріївна
Селіна

Бажаємо вам здоров'я відмінного, удачі безмірної, нехай малюк буде бадьорим та міцним, солодко спить і з апетитом їсть, посміхається частіше і росте швидше!

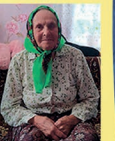
Дорогі земляки, гості села! Щиро вітаю Вас з 29 річницею Незалежності України та Днем села Білоцерківки! Бажаю Вам перш за все миру, міцного здоров'я, родинного щастя, благополуччя і здійснення найзаповітніших мрій на благо нашої громади. Хай кожен наступний день буде зігрітий добром і теплом, повагою і порозумінням рідних і близьких, а нашому селу - процвітання, стабільності та розвитку. Хай Боже благословення зійде на наше село. Хай щира віра і надія у завтрашній день будуть з Вами!

З повагою, сільський голова І.В.Лещенко

Номінація «Найстаріший житель»

Ганна
Іванівна
Мороз

Бажаємо Вам, щоб Ваше здоров'я міцніло з кожним днем, а настрої були тільки сонячними

Вітаємо родину Наталії та Сергія Дробишевих з срібним весіллям. Бажаємо миру і розуміння в сім'ї, гармонії і достатку в домі!

Першокласники 2020

1. Губарь Злата	2. Іванов Денис
3. Клименко Денис	4. Кібальник Віталій
5. Капітан Олександр	6. Коліні Катерина
7. Котенко Дар'я	8. Каленіченко Вікторія
9. Манашина Анастасія	
10. Мартинюк Павло	11. Михайлик Ярослав
12. Носенко Діана	13. Романова Злата
14. Селіна Ульяна	15. Федько Максим
16. Фелоненко Володимир	17. Чепракова Марія

Бажаємо, щоб всі
ваші плани та цілі
обов'язково стали
реальністю!

Випускники 2020

1. Гончарук Едуард	2. Колісник Каріна
3. Лиходід Вячеслав	4. Лиходід Станіслав
5. Манашина Діана	6. Москвіченко Дар'я
7. Назаренко Вячеслав	
8. Пасніченко Карина	9. Падалка Богдан
10. Стрелков Дмитро	11. Шарай Юлія

Святкова афіша, яку підготували працівники Білоцерківського будинку культури.

Федька, Володю Фелоненка, Машу Чепракову.

А 24 серпня у зоні відпочинку з фонтаном, яка вже полюбилася жителям Білоцерківки, встановили мультимедійну дошку-екран, на якій тричі за вечір транслювали привітання й концерт. Отож усі, хто проходив повз Будинку культури, мимоволі спинялися, слухали привітання та дивилися концерт.

Принагідно зазначимо, що першими, хто влаштував свято для своїх односельців, були працівники Огірівського сільського клубу. Адже й День села Огірівка зазвичай святкує найпершою в громаді – 12 липня. Звичайно, технічні можливості в Огірівці значно скромніші. Тож завідувачка клубу Людмила Чугуй відзняла своїм телефоном виступи артистів-аматорів та виклала їх на

сторінці Огірівського клубу у Фейсбук. Як зазвичай у Огірівці, концерт вийшов видовищним та масовим: за участі всіх колективів, що працюють при клубі. Не забули привітати ні шанованих жителів села, ні випускників, ні першокласників. Згадали й подружні пари, які святкують золоте та срібне весілля. Усі вони отримали пісенні та танцювальні вітання. І хоча не в кожного є доступ до Інтернету,

допомогли діти чи знайомі, які на смартфоні показали концерт. Дехто зізнався, що дивився адресоване йому вітання по кілька разів і не стримував сліз вдячності.

Як бачимо, для того, щоб підняти настрої та створити святкову атмосферу, треба небагато, головне – щоб було бажання.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Новий навчальний рік розпочнеться без лінійок

За кілька днів розпочнеться новий навчальний рік. Зазвичай День знань 1 вересня у всіх навчальних закладах відзначають святом першого дзвоника та іншими урочистими заходами. Це хвилююча мить для кожного учня, особливо, якщо він уперше переступає шкільний поріг. Проте пандемія COVID-19 сплутала всі плани.

Останнім часом в Україні спостерігається стрімке поширення хвороби. Вже зрозуміло, що далеко не скрізь відкриваються школи й працюватимуть дитсадки.

Яким буде навчальний рік у Білоцерківській громаді? Про це ми попросили розповісти в. о. начальника відділу освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Людмилу Якименко.

– Людмилу Володимирівно, скільки дітей у громаді цього року сядуть за парти?

– У 2020–2021 навчальному році маємо 406 учнів, із них: першокласників – 44, учнів 10 класів – 35. Загалом у закладах загальної середньої освіти проти минулого навчального року спостерігається зростання учнівського контингенту на 22 особи. А ось у закладах дошкільної освіти, навпаки, різке зменшення дітей. Із 1 вересня планується охопити дошкільним вихованням 86 дітей.

– Зазвичай літо – період ремонтів та посиленої підготовки до нового навчального року. Що зроблено в закладах освіти?

Далі на стор. 2

Щастя вам, друзі!

Щиро вітаємо всіх педагогів, школярів, студентів та їхніх батьків зі святом 1 вересня – Днем знань.

Саме з нього починається цікавий і водночас нелегкий шлях до пізнання незвіданого, до нових звершень, до самостійного життя.

Бажаємо учням і студентам підкорити нові вершини знань, зустріти добрих і надійних друзів та досягти омріяної мети. Висловлюємо подяку вчителю, які щедро діляться своїми знаннями, плекають справжніх патріотів нашої держави. Переконані: ваша титанічна праця, мудрість і великодушність залишаться з вихованцями на все життя.

Хай цьогорічний першOVERесень буде сонячним, несе добрий настрій у кожному школі, кожну родину!

Зі святом, дорогі друзі! Щастя Вам!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів

ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор

ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні жителі громади!

Споконвіку освічена людина користувалася повагою в суспільстві.

День знань 1 вересня – всенародне свято, яке відзначають і вихованці дитсадків, і школярі, й студенти, і люди, які давно вже закінчили навчальний заклад.

Без сумніву, кожен відчуває неабияке хвилювання. Для когось навчальний рік, що починається, буде першим, для когось – останнім чи червовим. А хтось згадає свої шкільні роки і своїх учителів...

Цього дня хочеться побажати першокласникам любити рідну мову і землю, не втратити цікавості до навчання й стати сумлінними і розумними учнями.

Дорогі випускники! Цей навчальний рік стане останнім для вас. Бережіть у своїй пам'яті шкільні роки як неоціненний дарунок долі, не забувайте вчителів, які навчали кожного з вас не лише своїм предметам, й основам великої науки – життя. Щира вдячність вам, шановні педагоги, за самовіддану працю, за доброту й терпіння. Бажаю всім святого настрою, оптимізму, віри в краще!

Іван Лещенко,
Білоцерківський сільський голова.

День незалежності відзначили велопробігом

Спочатку його хотіли приурочити до Дня прапора й планували провести в Красногорівці 21 серпня. Однак погода (довгоочікуваний дощ) змусила змінити плани. Можливо, й на краще.

Отож 24 серпня о 17.00 біля приміщення ТОВ «Білагро» зібралося понад 20 велосипедистів різного віку – жителів сіл Красногорівка й Дзюбівщина. Глядачів прийшло ще більше.

Осідлавши своїх «залізних коней», учасники велопробігу на чолі з організаторкою заходу Тетяною Іващенко рушили селом до стадіону. В. П. Бірук віз попереду державний прапор. Усі

Учасники велопробігу везли державний прапор і скандували патріотичні гасла.

Учасники велопробігу перед стартом.

скандували гасла: «Слава Україні!», «Україна – це ми!», «Україна понад усе!» А діставшись стадіону, наїздилися досхочу. Т. М. Іващенко вдячна всім, хто взяв участь у акції, особливо

– педагогам школи, які завжди підтримують її ініціативи.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото Тетяни Іващенко.

Новий навчальний рік розпочнеться без лінійок

Закінчення. Початок на стор. 1

– Спільними зусиллями відділу освіти, молоді та спорту, Білоцерківського сільського голови, його заступника, за підтримки керівників місцевих підприємств та всіх освітян у закладах освіти створено належні умови для безпечного освітнього процесу.

Традиційно проведені поточні ремонти приміщень, опалювальної системи, лабораторні дослідження води на відповідність вимогам ДСанПіну 2.2.4-171-10 за мікробіологічними та санітарно-хімічними показниками, активно продовжується робота з підготовки до опалювального сезону.

Цього року до традиційних робіт, пов'язаних із початком навчального року, через пандемію коронавірусу додалися ще й клопоти про безпеку учасників освітнього процесу. Усі

заклади освіти забезпечені безконтактними термометрами, засобами індивідуального захисту та засобами дезінфекції.

– Як загалом відбуватиметься навчання в умовах пандемії? Чи планується проведення свят першого дзвоника?

– Новий навчальний рік у школах розпочнеться без традиційних шкільних лінійок. Згідно з постановою Головного державного санітарного лікаря щодо організації протиепідемічних заходів у закладах освіти в період карантину, вхід учнів до школи буде можливий лише у захисній масці чи респіраторі, а для її працівників – ще й після обов'язкового температурного скринінгу. На кожному вході будуть обладнані місця для оброблення рук. Перед початком роботи усім працівникам закладу вимірюватимуть температуру, а учнів опитуватимуть щодо їхнього самопо-

чуття та наявності симптомів респіраторних захворювань. Після кожного заняття класні кімнати обов'язково провітрюватимуть. Деякі уроки проводитимуть на відкритому повітрі.

Зміняться вимоги й до організації харчування школярів. Учні різних вікових категорій харчуватимуться відповідно до графіку, дотримуючись соціальної дистанції.

Буде обмежено допуск до закладів батьків. Учнім підвозитимуть трьома шкільними автобусами.

Отже, зрозуміло, що підготовка до нового навчального року була складнішою, а сам освітній процес у випадку погіршення епідемічної ситуації кардинально зміниться.

Користуючись нагодою, вітаю всіх учасників освітнього процесу з початком нового навчального року. Бажаю передусім міцного здоров'я, успіхів, наполегливості та вагомих досягнень.

Розмовляла Зінаїда МАТЯШОВА.

Алгоритм дій в освітніх закладах

У зв'язку з поширенням коронавірусу в усіх освітніх закладах запроваджуються суворі заходи безпеки.

- Учасники освітнього процесу із симптомами захворювання, підвищеною температурою тіла до занять НЕ ДОПУСКАЮТЬСЯ.
- У класах розміщується інформація про захворювання і його попередження.
- Кожен учитель починає урок з п'ятихвилинки та опитування про самопочуття дітей.
- Класні керівники проводять бесіди стосовно попередження захворювання.
- Класні керівники отримують інформацію від батьків про стан дитини та рекомендують при перших ознаках ГРВІ викликати лікаря і залишити дитину вдома.
- При перших ознаках захворювання під час освітнього процесу дитина

звертається до медпрацівника, де отримує першу допомогу; при відсутності медпрацівника – до класного керівника.

- Адміністрація школи має забезпечити вологе прибирання всіх приміщень закладу із дезінфікуючими засобами; протирати дверні ручки класних кабінетів дезінфікуючими засобами протягом навчального дня, провітрювати на перервах усі класні приміщення.
- За можливості слід проводити кварцування навчальних кабінетів у позаурочний час.
- Обмежити доступ сторонніх осіб до закладу.

Великобагачанське районне управління Головного управління Держпродспоживслужби в Полтавській області.

Спортзал у Бірківському НВК відремонтовано

Ми вже повідомляли, що Бірківський НВК став для молоді села місцем проведення змістовного дозвілля. Так, у спортзалі працює секція з волейболу, відбуваються змагання.

Бірківська молодь не лише спортивна, а й небайдужа та активна. Саме волейболісти прийшли на допомогу закладу в підготовці приміщення до нового навчального року.

Як розповідає директорка НВК О. Д. Товкач, в останні серпневі дні працівники школи тиждень працювали по 10–12 годин, ремонтуючи спортзал.

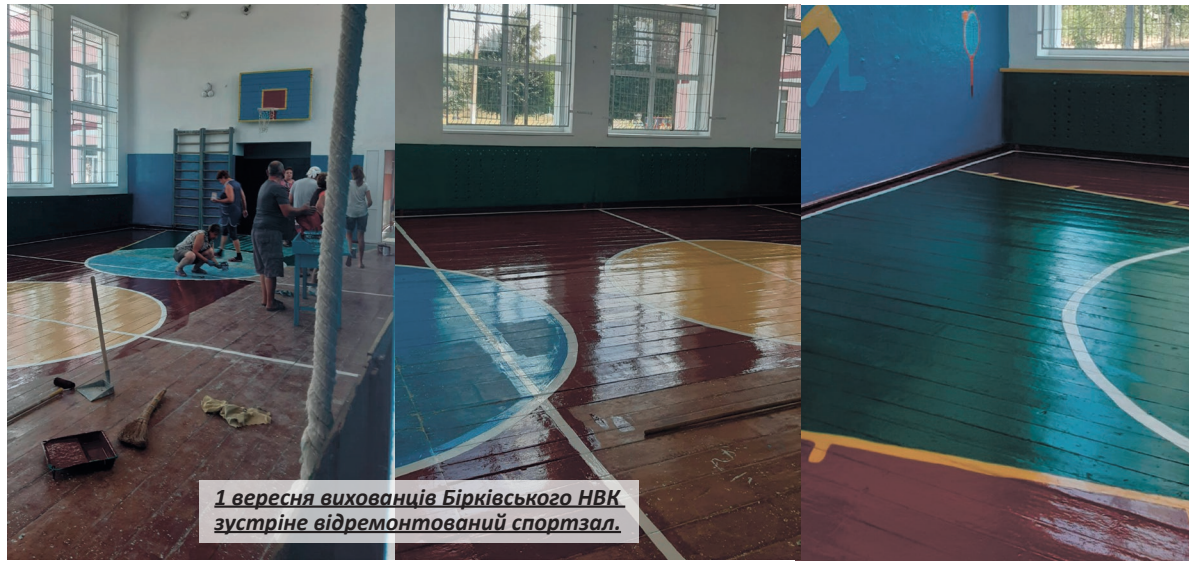
– Вони не встигали виконати всі роботи, – говорить в. о. старости Бірківського старостинського округу Н. П. Падалій. – І тоді я звернулася до небайдужих жителів села, передусім – молоді.

На звернення старости відгукнулися Аліна Самовик, Даша Коваленко, Олександр Штомпель, Олександр Срібний, Святослав Головка, Олександр Бонда-

ренко та Іван Крещу. У суботу 22 серпня вони допомогли побіліти спортзал. Керував роботами й найактивніше працював учасник АТО Іван Крещу. Працівники НВК, учні та їхні батьки щиро вдячні їм за це.

– Усе, що ми робимо в громаді (в дитсадку, школі тощо), ми робимо для себе чи своїх дітей, – переконана Н. П. Падалій. – І ніхто з Полтави чи Києва не приїде до нас наводити лад. Дуже добре, що молодь розуміє це й бере активну участь у житті села.

Незабаром у Бірках мають установити спортивний майданчик. Тож в. о. старости сподівається, що активні жителі села долучаться й до встановлення цього об'єкту.

1 вересня вихованців Бірківського НВК зустріне відремонтований спортзал.

Привітали старійшину хору

21 серпня учасники народного аматорського хору «Живі джерела» Красногорівського будинку культури привітали старійшину хорового колективу Володимира Ілліча Бондаренка з 80-річчям ювілеєм.

Він народився 1940 року на Харківщині в сім'ї вчителів. Після закінчення школи в 1957 році два роки намагався вступити до Харківського авіаційного інституту, але щоразу не проходив за конкурсом. Улітку працював у колгоспі причіпником: причіпляв сільгосптехніку до тракторів, а взимку – кошегаром у рідній школі. 1959 року вступив до Харківського сільськогосподарського інституту, який закінчив у 1964 році. Кілька місяців пропрацював колгоспним агрономом у Сахновському районі на Харківщині, відслужив армію. А під новий 1966 рік одружився зі своєю інститутською подругою, яку направили на роботу в Красногорівський сільськогосподарський технікум.

Так Володимир Ілліч опинився в Красногорівці, яка стала для нього рідною. Майже півстоліття він пропрацював у Красногорівському сільського-

сподарському технікумі (згодом – Красногорівському ПТУ): спочатку керуючим навчального господарства, а потім викладачем. 1969 року В. І. Бондаренка вже як офіцера призвали на два роки на військову службу захищати рубежі Батьківщини на Далекому Сході.

Нині Володимир Ілліч має військове звання капітана запасу, його педагогічний стаж 45 років, а загальний трудовий стаж – 58 років. Ветеран вийшов на пенсію лише 2016 року, коли йому виповнилося 76 років.

– Усе моє життя пов'язане з пісню, – говорить Володимир Ілліч. – Виступати на сцені я почав ще з інститутських років: співав у хорі, танцював. Коли створили хор із викладачів Красногорівського технікуму, я теж там співав. Ми брали участь у багатьох виступах

різного масштабу. А коли був створений хорівий колектив «Живі джерела» Красногорівського сільського будинку культури, Тетяна Іващенко запросила туди й мене. Я виконував там тенорові партії українських народних пісень.

З нагоди 80-річчя на адресу В. І. Бондаренка лунало чимало теплих і щирих слів. Учасники хорового колективу адресували йому пісенні вітання. Долучилися до поздоровлень і голова ветеранської організації О. А. Кононенко, педагоги, представники сільської ради.

«Божої благодаті Вам, здоров'я, сімейного затишку на многа літа, шановний Володимире Іллічу! Ви є взірцем порядності, людяності, галантності, працелюбності і ширості! Нехай ще довго Ваш тенор звучить на радість усієї Білоцерківської громаді!» – такі слова вдячності і щирої любові лунали із вуст усіх, хто прийшов поздоровити ювіляра. Приєднуємося й ми до цих гарних побажань.

Сергій МИКОЛЕНКО.

В. І. Бондаренко приймає вітання від колег із хорового колективу.

«Хорошого в Україні було значно більше»

Ошатне подвір'я подружжя Дядиків у Огіривці приємно вражає охайністю та доглянутістю. Такий же порядок і в затишному будинку, оточеному зеленню фруктових дерев.

Анатолієві Андрійовичу Дядику 30 серпня виповниться 80 років, однак виглядає він значно молодшим. У його стрункій поставі, у тому, як чоловік чітко відповідає на запитання, як віддає вказівки дружині, одразу видно кадрового військового. Пендантична любов до порядку – теж результат багаторічної служби в армії. А от уміння виконати будь-яку роботу по господарству він набув іще в дитинстві та юності, що минули тут, в Огіривці.

Народився Анатолій Андрійович у багатодітній родині, де виховувалося семеро дітей. Анатолій був шостим, передостаннім.

– На жаль, п'ятеро братів та сестер уже пішли з життя, – сумно зітхає чоловік. – Дитинство моє припало на воєнні й післявоєнні роки. Батька Андрія Петровича 1941 року мобілізували в армію. Додому він повернувся 1946-го року, помер у 1984-му. Мама Єлисавета Тихонівна з початком війни разом із дітьми рушила на схід. Усю окупацію ми жили в Харківській області. Чому там – навіть не знаю. Вона була тутешня, з Радивонівки.

Коли після визволення Великобагачанського району родина повернулася в Огіривку, села було не впізнати: відступаючі, німці спалили майже всі хати, розграбували та знищили колгоспне майно, вбили або ж погнали у рабство багато огирян...

Усе це Анатолій Андрійович знає з розповідей старших: сам він тоді був надто малим – йому не виповнилося й 3 років. У пам'яті закарбувалося повернення з фронту батька та те, як важко, від зорі й до зорі, батьки працювали в колгоспі. А ще згадуєть-

ся неймовірна бідність, коли не було в що взутися та одягтися. Однак усі брати й сестри були дружними та постійно підтримували один одного.

Хлопець навчався в Огіривській школі, а закінчивши 7 класів, пішов працювати в місцеве господарство.

– У 50-ті роки я волів у колгоспі тягав, – згадує ветеран. – І хоча був іще підлітком, виконував важку фізичну роботу. Але легкої роботи в той час у колгоспі й не було. А 1959 року мене призвали в армію. Служив у авіації техніком-механіком з озброєння реактивних літаків.

Військова частина, де він служив, розташовувалася в Латвії. Прибалтійські республіки були своєрідним острівком Європи у складі СРСР. Певно, неدارма закордон у радянських фільмах знімали саме в Прибалтиці.

Юнак із Огірівки з подивом відкривав для себе невідоме йому раніше життя. Після приєднання до СРСР місцевих селян не примушували вступати в колгоспи, в них не забирали паспорти, як, скажімо, в Україні. Зарплати колгоспників, робітників, інженерів були вдвічі-втричі вищими, ніж у середньому по Союзу, а ціни, тарифи на квартплату й електроенергію – нижчими. Це дозволяло людям мати значно вищий рівень життя. До того ж знайомого усім нам дефіциту товарів тут практично не було.

У Латвії жила старша сестра Анатолія Галина, тож під час коротких звільнень він залюбки навідував її родину. І щоразу подумки порівнював умови життя в Прибалтиці та рідній Огіривці...

Якось Анатолій разом із сестрою та її чоловіком поїхали на їхню дачу в

містечко Єлгава, там юнак забіг у місцевий магазин і познайомився з продавчиною Валентиною. Вона була сиротою з Ленінграда, виховувалася в бабусі в Псковській області, а в Єлгаву потрапила за розподілом.

Молоді люди стали зустрічатися й невдовзі зрозуміли, що кохають один одного. 1963 року вони побралися.

При військовій частині була вечірня школа, де Анатолій здобув середню освіту. Далі ж продовжив навчання у Ленінградському військовому училищі.

– Ми розуміли, що здобути вищу освіту обом буде складно, – говорить Валентина Михайлівна Дядик. – Вирішили, що це має зробити хтось один.

Жінка поступилася чоловікові, задовольнившись скромною роллю домогосподарки. Певно, почасти саме завдяки дружині, яка стала для чоловіка надійним тилом, військовий кар'єра Анатолія Андрійовича складалася досить успішно. Він пройшов шлях від командира взводу до начальника штабу і вийшов у відставку у званні майора.

– Коли розпався СРСР, військову частину з Прибалтики перекинули в Росію, – розповідає ветеран. – Та мені не довелося нікуди їхати: на той час я якраз вийшов у відставку.

Подружжя планувало осісти в Прибалтиці, поряд із сином та онуками. Однак доля внесла свої корективи: після смерті батька Анатолія Андрійовича лишилася самотньою мама. Вона хворіла й потребувала стороннього догляду. 1993 року подружжя, залишивши обжите місце, все кинувши, переїхало в Огіривку.

Анатолій Андрійович мав золоті руки, тож його одразу запросили на роботу в теслярську бригаду колгоспу ім. Ілліча. Запропонували

А. А. Дядик.

вступити до колгоспу, але двоє односельців виступили проти, тож колишній військовий так і не став колгоспником.

– А ще мені довелося п'ять років чекати на українське громадянство, хоча я тут народився й виріс, – говорить він. – Дружина отримала паспорт узагалі через 10 років. Це єдині неприємності, що трапилися з нами після приїзду в Україну. Хорошого ж було значно більше.

Майже п'ять років подружжя зводило власний будинок: просторий, світлий, ошатний. Анатолій Андрійович практично все робив власноруч. Мріяв, що незабаром у нову оселю перебереться й син з родиною.

Однак той не захотів нікуди їхати з Латвії, проте щоліта разом із дружиною та дітьми приїжджає до батьків у гості. Для них це – найбільша радість.

Кажуть: справжній чоловік – той, хто збудував будинок, посадив дерево й виростив сина. Анатолій Андрійович Дядик навкруги свого будинку посадив цілий сад, а крім сина, має ще й трьох онуків. Тож прийміть щирі вітання, шановний імениннику!

**Бажаєм здоров'я від чистих джерел,
А щастя – від власної долі.
Щоб радісно й довго в достатку жили
І горя не знали ніколи.**

Зінаїда МАТЯШОВА.

«Хай будуть поруч віра і надія»

Є люди, які, за що б не взялися – все у них виходить, причому якнайкраще. Про таких кажуть: «майстер на всі руки», «умілець», «талант» тощо, хоча, певно, справа не в якихось природжених здібностях, а в бажанні робити все на совість, сповна, враховуючи найменші дрібниці.

Івана Павловича Павлика у Балаклії знають як чудового теслю, скляра, покрівельника, тракториста, механізатора... І цей перелік можна продовжувати. А ще він добрий сусід, тож завжди відгукувався на прохання інших та допомагав на будівництві чи по господарству. Багато жителів села можуть похвалитися рівною кладкою стін, міцними одвірками чи віконними рамами, зручними столами, іншими меблями, зробленими золотими руками невтомного майстра.

Правда, усе те вже в минулому: він би й радий щось майструвати, та здоров'я підводить: 9 вересня Іванові Павловичу Павлику виповниться 80 років.

Народився ветеран на хуторі Павлики в звичайній трудовій родині. Свого батька Павла Івановича не пам'ятає зовсім: грізного 1941-го року той пішов на фронт і вже не повернувся. Мати Векла Григорівна вдруге вийшла заміж, 1944 року народила брата Василя. Його батько Михайло Куць загинув того ж року, мати сама виховувала двох синів. Отож дитинство обох хлопців було сирітським.

– Поряд жив мій друг і однокласник, ми разом ходили в школу в Балаклію. Я навчався в тій школі, що була на стадіоні, там зараз церква, – згадує Іван Павлович. – Після 7 класу пішов у Білоцерківську школу, але невдовзі кинув: далеко було ходити. Став працювати в колгоспі «Ім. Леніна». Годував биків, виконував різну роботу... А потім мене забрали на військову службу. Потрапив на Двічі Червонопрапорний Балтійський флот, служив на сторожовому

кораблі СКР.

Служба тоді була значно тривалішою, ніж зараз. Тож у рідне село І. П. Павлик повернувся лише через 4 роки.

Демобілізований моряк був завидним женихом, і, певно, не одна дівчина задивлялася на нього. Та веселому життєлюбному парубкові запала в душу скромна й мовчазна 17-річна Надія Цикало з Корнієнок, яка й стала йому дружиною.

Свої види були на нього й у колгоспного начальства: хлопця одразу ж направили на курси трактористів при Радивонівській МТС. І почалися трудові будні...

– Спочатку я працював на гусеничному тракторі ДТ-54, – розповідає ветеран. – За допомогою навісних і причіпних механізмів виконував на ньому обробіток ґрунту, збирав урожай. Тягав гусеничним трактором плуги, культиватори... Траплялося, що й по 3 сівалки тягав. Більше того, їздив на ньому під Кременчук за щеценем. Тоді в колгоспі велася інтенсивне будівництво, потреба в будматеріалах була величезною.

Згодом пересів на колісний трактор Т-74, на якому працював аж до виходу на пенсію в 1995 році.

... Після виснажливої роботи Іван Павлович разом із дружиною Надією Олександрівною (вона працювала дояркою) вили своє сімейне гніздечко – будували хату в Балаклії. Односельці допомогли звести стіни з саману, решту робіт подружжя виконувало самотужки. Траплялося, що спали не більше двох годин на добу! Іван Павлович сам виготовив дерев'яні пере-

І. П. Павлик.

криття, вікна, двері, настелив підлогу, уклав будинок шифером. Згодом сам викопав погріб, звів кухню, сарай. А яку стелю у вигляді вітражу з кольорового скла зробив у коридорі!

Хто навчив професійній майстерності чоловіка, який виріс без батька?

– Сам учився, – пояснює він. – У нас у колгоспі була теслярська бригада, то я приходив і подовгу спостерігав за роботою майстрів. І мотав собі на вус! А вдома пробував і собі щось зробити. Тітка Катерина Григорівна подарувала мені столлярний верстат, що залишився в неї від діда. Йі дід, а мій прадід, був чудовим столяром.

У нову оселю Іван Павлович перевіз із Корнієнок тещу, яка потребувала стороннього догляду. Тут наро-

дилося п'ятеро дітей Павликів. На жаль, найстаршого сина Василя вже немає на світі.

– Він пішов у клуб, аж раптом подзвонив сусід і каже, що син лежить обабіч дороги. Дружина побігла й сама його принесла на руках, покляла ось тут, – зі слезами на очах згадує пережите Іван Павлович. – Він уже не дихав. Сказали: хворе серце. Похорони такі тяжкі були...

Дружина так і не змогла оговтатися після смерті сина. 12 років, як Іван Павлович удівець. Син Микола живе в Криму. Навідують ветерана троє дочок: Галина, яка живе в Решетилівці, Зоя (с. Лобачі Решетилівського району), а найчастіше – середня Ніна. Вона живе в Балаклії й заходить до батька по кілька разів на день.

Не забудьте вклеїти фотографію

При досягненні особою відповідного віку (25 або 45 років) законодавством передбачено процедуру вклеювання до паспорта-книжечки зразка 1994 року фотокарток.

Щоб вклеїти фотокартку до паспорта-книжечки зразка 1994 року, громадянам необхідно звернутися за місцем реєстрації до ЦНАП.

Необхідні документи:

- заява про вклеювання фотокартки (заповнюється заявником особисто у центрі надання адміністративних послуг);
- паспорт громадянина України зразка 1994 року;

- дві фотокартки розміром 3,5 х 4,5 см із зображенням, яке відповідає досягнутому особою віку;
- у разі подання паспорта зразка 1994 року, оформленого територіальним підрозділом ДМС, який припинив діяльність або тимчасово не здійснює свої повноваження, заявник додатково подає всі наявні документи, у тому числі документи,

що містять фотозображення особи;

- рішення суду (для осіб, які не звернулися в установленому законодавством порядку для вклеювання фотокартки до паспорта зразка 1994 року та не бажано здійснювати обмін паспорта зразка 1994 року на паспорт у формі картки).

Послуга надається безкоштовно, у п'ятиденний термін із дня подачі заяви громадянам видається паспорт із вклеєною фотокарткою. Телефон для довідок: (066)50 60 535 – Марія Мошківська.

Герой нашої розповіді має трьох онуків і правнуків Артема та Аделіну. За споконвічною селянською звичкою Іван Павлович довго тримав чимале господарство: птицю, свиней, биків, корову. Навіть коли дружина померла, продовжував доглядати корову. Дочка Ніна приходила її доїти.

– Діти умовили мене здати корову, – розповідає він. – На виручені гроші я купив телевізор. Коли помер мій брат Василь Михайлович Куць, відніс той телевізор його дружині: щоб їй не сумно було. Мені ж телевізор не потрібний, я ще вештаюся. Обробляю 3 сотки городу, решту вже не подужую. У магазин сам ходжу, хоча вже не так швидко, як раніше.

...Наш хисткий світ тримається на таких мудрих, хазяйновитих людях, на їхній любові до праці й порядку, на готовності відмовитися від відпочинку, комфорту, але зробити все як слід.

Шановний Іване Павловичу! З нагоди 80-річчя прийміть вітання від односельців та членів громади.

Життя іде, його не зупинить. Прийміть вітання наші щирі, Ще до ста років зичимо прожити. Хай будуть поруч віра і надія, Як два крила, що впасти не дадуть.

І сам Господь по милості наділить Ще довгих літ, щасливу світлу путь.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Балаклія, ветерана праці, матері-героїні, дитини війни **БОБІР Марії Іванівни;**

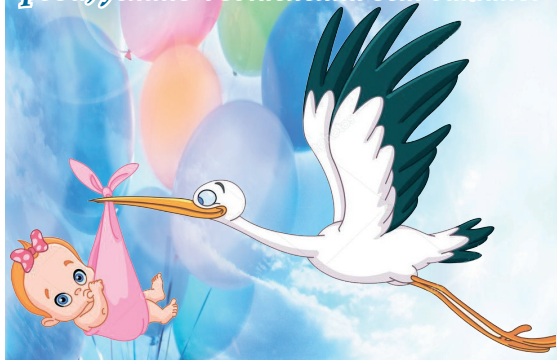
жительки с. Огірівка, учасниці війни, ветерана праці **КОСТЮР Ксенії Максимівни**

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

Поповнення в нашій громаді

Вітаємо Ганну Валеріївну і Романа Сергійовича Луць із Красногорівки з народженням донечки Аріни.

Бажаємо вам і вашій родині щастя, здоров'я, успіхів і здійснення всіх бажань.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

30 серпня

ДЯДИК АНАТОЛІЙ АНДРІЙОВИЧ
(с. Огірівка) – 80 років;

2 вересня

ДРОБІТ ОЛЬГА МИКОЛАЇВНА
(с. Білоцерківка) – 80 років;
СМІРНОВ ЮРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Лугове) – 65 років;

6 вересня

ТУРЧЕНКО ВАЛЕРІЙ ГРИГОРОВИЧ
(с. Огірівка) – 60 років;
ШВІДЬ ГРИГОРІЙ ІВАНОВИЧ,
учасник бойових дій, с. Балаклія
– 55 років;

7 вересня

КОЗИЦЬКИЙ МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Красногорівка) – 70 років;

8 вересня

ПАРХОМЕНКО
ОЛЕКСАНДР ГРИГОРОВИЧ
(с. Герусівка) – 65 років;

9 вересня

ПАВЛИК ІВАН ПАВЛОВИЧ
(с. Балаклія) – 80 років;

10 вересня

КРАВЧУН МИКОЛА САВИЧ
(с. Лугове) – 65 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади щиро вітають усіх іменинників і зичать здоров'я, успіхів, наснаги, любові й розуміння близьких та поваги односельців.

**Із днем народження сердечно вас вітаємо,
Щиро радості і щастя вам бажаємо,
І здоров'я щоб міцним було,
А життя як маків цвіт цвіло!**

**Щоб збувались мрії і бажання,
Не втрачались віра, сподівання,
Серце радість щедро полонила,
Бог давав і розуму, і сили!**

**Дім хай буде щедрим і привітним,
І любов у ньому хай розквітне,
Хай збереться за столом рідня,
Буде повним, радісним життя!**

Олександр Матвієць: «Якщо є на цьому світі рай, то він у Герусівці!»

15 серпня у Білоцерківському будинку культури відбулася незвична для нашого сьогодення подія: презентація книги місцевих дослідників Олександра Матвійця і Олександра Гончарова «Що залишаємо...». Незвична – тому що книги в наш час мало хто пише, друкує й видає: невдячне це заняття. До того ж, і саме видання незвичне: це почасти сумна книга-розповідь про минулину і нинішній час нашого села Герусівка. Книга насичена роздумами, документальними матеріалами, відвертими зізнаннями і спогадами очевидців. А ще – сповнена невимовної туги за долею українських сіл і населених пунктів, які сотнями зникли і продовжують зникати з лиця нашої землі...

На захід зібралося чимало людей: місцеві жителі з Герусівки та інших сіл громади. Прибули й гості: відома у громаді поетеса Тетяна Домашенко, 88-літній колишній мешканець Герусівки Григорій Гавриш, який зі своєю онукою приїхав аж із Дніпра, та інші. Усім охочим автори дарували свій доробок безкоштовно, із дарчим написом.

Олександр Миколайович Матвієць відверто зрадів, коли до нього підійшла найменша учасниця заходу Аделіна Балакіна, учениця 6 класу Красногорівської ЗОШ, і виявила бажання придбати його книгу. Ще б пак: це вселяє надію, що його праця не даремна, що молоде покоління цікавиться такою історією свого краю і буде берегти пам'ять про своїх односельців.

Відкриваючи захід, голова Білоцерківської громади Іван Васильович Лещенко сказав:

«І наше завдання в тому, щоби якщо не відродити ті поселення, то хоча б про них не забувати».

Справді, назва книги доволі сумна, і навіть самі герусяни, розповіді яких опубліковані у книзі, в процесі підготовки рукопису до видання, пропонували Олександрові Матвійцю змінити її. Та автор не погодився, бо радіти поки що нема чому.

«Дуже добре, що сусідня Білоцерківка розвивається, – пояснював у своєму виступі О. М. Матвієць. – Але ж візьміть Герусівку: там життя ніби завмерло. «Все тече, все змінюється» – говорить латинське прислів'я. Минають роки, змінюються покоління, залишаються після людей міста, будівлі, мости. А села зникають, їх стає все менше і менше... І виникає запитання: а що буде з Герусівкою? Адже це – унікальне місце, і не лише в межах нашої громади,

– Ми сьогодні проводимо цікавий захід, пов'язаний з історією рідного краю, з тими дослідженнями, які провели автори книги. Я знаю Олександра Миколайовича давно – це мій учитель. У далекі 1970-ті роки він започаткував свою життєву кар'єру на теренах Білоцерківки, працював у школі вчителем англійської мови. Олександр Дмитрович Гончаров – теж відома у громаді людина, він уродженець села Герусівка і доклав багато зусиль щодо пошуку й написання дослідницьких матеріалів. Книга має дуже багатозначну назву «Що залишаємо...». Вона – про наші села, які зникли за останні кілька десятиліть

а всієї Полтавщини й України: тут знаходиться географічний центр Полтавської області. Тут знімали відомі фільми «Пропала грамота» та «Козаки йдуть». Тут найглибші колодязі – 22 метри (у сусідніх селах, що знаходяться в долині, до цього часу подекуди збереглися криниці-журавлі: там вода зовсім близько). А яка у Герусівці краса, якщо дивитися на схід у широкую долину – на зелені луки, гаї та ліси, на поля стиглої пшениці! Воістину, якщо є на цьому світі рай, то він – у Герусівці. Це місце, де відпочиває душа. І дуже добре, що олігархи його ще не викупили, воно залишається людям, які тут проживають.

Консультація

Встановлення факту перебування у фактичних шлюбних відносинах

Консультують фахівці відділу «Великобагачанське бюро правової допомоги» Полтавського місцевого центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги.

Відповідно до сімейного законодавства сім'ю складають особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом, мають взаємні права та обов'язки. Фактичне спільне проживання не вважається шлюбом, тобто цивільний шлюб – це відносини жінки і чоловіка, які проживають однією сім'єю та при цьому не є одруженими.

Тому якщо особі необхідно отримати документ про перебування у фактичному шлюбі, їй необхідно звернутися до суду. Така необхідність щодо встановлення факту перебування у фактичних шлюбних відносинах можлива у двох випадках.

Якщо особа проживала зі спадкодавцем однією сім'єю не менше як п'ять років до часу відкриття спадщини, то вона має право на вступ у спадщину за законом у четверту чергу, якщо відсутні спадкоємці попередньої черги (ст. 1264 Цивільного

Кодексу України). Такій особі необхідно звернутися до суду за місцем свого проживання із заявою про встановлення факту проживання однією сім'єю без шлюбу, яка розглядається судом в порядку окремого провадження. Розмір судового збору за подання до суду заяви в порядку окремого провадження становить 0,2% розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб, на сьогодні це 420,20 грн.

У другому випадку встановлення факту проживання чоловіка та жінки однією сім'єю без шлюбу стосується матеріальних прав сторін чи третіх осіб. Відповідно до ст. 74 Сімейного Кодексу України якщо жінка та чоловік проживають однією сім'єю, але не перебувають у шлюбі між собою або в будь-якому іншому шлюбі, майно, набуте ними за час спільного проживання, належить їм на праві спільної сумісної власності, якщо інше не встановлене письмовим договором між ними. У такій ситуації необхідно звертатися до суду за місцем проживання відповідача, а у разі, якщо спір виник з приво-ду нерухомого майна – за місцем

знаходження майна або основної його частини, в рамках позовного провадження разом із позовом про розподіл такого майна. Розмір судового збору за подання до суду позовної заяви майнового характеру становить 1% ціни позову, але не менше 0,4 розміру прожиткового мінімуму на одну працездатну особу та не більше 5 розмірів прожиткового мінімуму на одну працездатну особу.

В обох випадках при зверненні до суду слід зважати, що особі, якій перебувають у цивільному шлюбі, не можуть одночасно перебувати в будь-якому іншому шлюбі.

В суді обов'язково необхідно довести:

- спільне проживання чоловіка та жінки однією сім'єю;
- період спільного проживання (при спадкуванні за законом не менше п'яти років до часу відкриття спадщини);
- мету встановлення даного факту (розподіл спільного набутого майна, спадкування за законом);
- при спадкуванні за законом повинен бути відсутній спір про право.

Основними доказами для

Автори розповіли, як вони збирали матеріал для своєї книги, як зустрічалися зі старожилами – очевидцями далеких подій (багато з них за час дослідження вже відійшли у вічність), про бюрократичні перепони на шляху до видання книги. До речі, книга надрукована за особисті кошти Олександра Матвійця.

«Сподіватися на те, що хтось допоможе тобі з виданням книг – справа даремна, – пояснював нам Олександр Миколайович. – Видаючи свої книги, я протягом понад десяти років щомісяця передавав видавництву зароблені мною гроші. Так і цього разу сталося: всі, хто знав, яким чином я видаю свої книги, були зовсім байдужими до цієї справи. Владних чиновників збереження історії малих сіл зовсім не цікавить – вони її бачити не бажають».

Перед зібранням виступив Григорій Герасимович Гавриш, найстаріший учасник заходу, уродженець села Герусівка, який нині живе у Дніпрі. Незважаючи на свій поважний вік (87 років), він брав активну участь у створенні книги, передавав авторам чотири учнівські зошити зі своїми спогадами.

«Пам'ять про Герусівку та її мешканців для мене – понад усе, – сказав, звертаючись до авторів сивочолий ветеран. – У щасливий, що знайшлися люди, які увічнили пам'ять про свій рідний край та жителів цього дивовижного куточка землі на теренах нашої багатотрагедійної України. Нащадки оцінять ваш патріотичний порив і вашу працю. Бажаю Олександрові Миколайовичу здоров'я і натхнення в його безкорисливій праці на благо людей!»

Наприкінці заходу Тетяна Фененко від імені всіх мешканців Герусівки пов'язала О.М. Матвійцю червону стрічку з написом «Почесний житель села Герусівка». А учасники переглянули фільм про цей дивовижний куточок нашої громади, знятий за спогадами місцевих жителів.

Сергій МИКОЛЕНКО.